

Sygn. akt III KS 15/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **P. N.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 września 2020 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt II K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. oddala skargę,

**2. obciąża oskarżonego kosztami postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

P. N. został oskarżony o to, że: w dniu 5 stycznia 2017 r., w G., przy ul. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci torby m-ki G. z zawartością portfela m-ki P., butów damskich m-ki L. o łącznej wartości 11.700 zł oraz dokumentów w postaci prawa jazdy międzynarodowego, dowodu osobistego na szkodę K., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 9 września 2019 r., oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora, Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 30 grudnia 2019 r., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Skargę od tegoż wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości. Zarzucił mu naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania mimo braku zaistnienia wypadku wskazanego w art. 454 § 1 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na tę skargę, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna. Nie doszło bowiem do podnoszonego w jej zarzucie naruszenia prawa.

Otóż, Sąd odwoławczy w swoim uzasadnieniu wyraźnie podał, że niezasadnie Sąd Rejonowy uznał, iż fakt wyrzucenia przez oskarżonego torebki i dokumentów pokrzywdzonej po nieudanej próbie odnalezienia pokrzywdzonej znajduje się poza granicami skargi oskarżyciela, w związku z czym niedopuszczalne jest rozważenie przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion przestępstwa przywłaszczenia mienia. Jak podał Sąd Okręgowy za uchyleniem wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przemawiała w jego ocenie zasadność zarzutów postawionych w apelacji prokuratora oraz zakaz z art. 454 § 1 k.p.k. Zachodziła bowiem konieczność rozważenia czy całość zachowania oskarżonego objętego skargą oskarżyciela, w szczególności jej końcowy etap, nie wyczerpuje przynajmniej znamion przestępstwa z art. 284 § 3 k.k.

Mając powyższe na względzie nie może przekonywać zarzut skargi, że Sąd Okręgowy uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania „mimo braku zaistnienia wypadku wskazanego

w art. 454 § 1 k.p.k.". W sposób oczywisty Sąd Okręgowy właśnie na tego rodzaju wypadek się powołał.

Skarżący w uzasadnieniu skargi kwestionuje ponadto pogląd prawny Sądu Okręgowego, że w realiach sprawy przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 284 § 3 k.k. mieściłoby się w granicach skargi oskarżyciela publicznego. Rzecz jednak w tym, że prowadzona polemika z Sądem Okręgowym w tej materii nie może przesądzać o skuteczności skargi. Wszak podstawy skargi na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego są ściśle określone. W postępowaniu skargowym Sąd Najwyższy nie może przy tym oceniać, czy rzeczywiście zaistniały merytoryczne podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych. Jak podkreślono już w orzecznictwie, zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się jedynie do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17). *In concreto* tak właśnie było.

Wskazane powyżej rozważania świadczą o tym, że nie ma racji autor skargi, gdy twierdzi, iż Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku dopuścił się uchybienia przepisowi art. 437 § 2 k.p.k. Z tego też powodu niniejsza skarga została oddalona.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.